



Finansinspektionens direktionens beslut om ställandet av buffertkrav (systemriskbuffertkrav)

Finansinspektionens direktion har på sitt sammanträde den 29 juni 2018 i enlighet med 10 kap. 4 och 6a § i kreditinstitutslagen beslutat om beloppet av buffertkravet (systemriskbuffertkravet) i kärnprimärkapital i förhållande till det konsoliderade totala riskvägda exponeringsbeloppet i det yttersta finländska moderföretaget i den finansiella företagsgruppen eller för sammanslutningen av inlåningsbanker enligt följande:

- Kommunfinans Abp 1,5 %
- Nordea-gruppen 3,0 %
- OP Gruppen 2,0 %
- övriga kreditinstitut 1,0 % (Aktia Bank Abp, Danske Hypoteksbank Abp, Evli Bank Abp, Handelsbanken Finans Abp, Oma Sparbank Abp, POP Pankkiliitto osk, S-Banken Ab, Finlands Hypoteksförening, Sparbanksförbundet anl., Ålandsbanken Abp)

Ett villkor för att beslutet om att tillämpa systemriskbuffertkravet på Nordea-gruppen ska träda i kraft är att den behöriga myndigheten i Sverige inte invänder mot att Nordea Bank Ab fusioneras med Nordea Holding Abp.

Direktionens beslut om systemriskbuffertkrav träder i kraft den 1 juli 2019.

Finansinspektionens direktion anser utifrån utförd analys att de strukturella systemriskerna i Finlands finansiella system för närvarande är så stora, att det är befogat att fastställa ett systemriskbuffertkrav för samtliga kreditinstitut. Det är befogat att fastställa kravet för övriga kreditinstitut till 1,0 %, men för Nordea till 3,0 %, för OP Gruppen till 2,0 % och för Kommunfinans Abp till 1,5 %, eftersom de är mer systemviktiga än de andra. Om flyttningen av Nordeas hemort inte realiserar, fastställs kravet för de andra kreditinstituten som är föremål för beslutet i enlighet med beslutet.

Beslutsmotivering

1 Allmänna motiveringar till att ställa ett systemriskbuffertkrav:

Det finansiella systemet i Finland har en sårbar struktur och de strukturella systemriskerna stöder införandet av ett systemriskbuffertkrav. Följande strukturella risker utgör de viktigaste grunderna för ställandet av ett systemriskbuffertkrav:

- Finlands kreditinstitutsektor är centraliserad och efter att Nordea flyttade sin hemort dessutom mycket omfattande jämfört med ekonomins storlek samt kraftigt kopplad till de övriga nordiska ländernas finansiella system
- kreditinstituten har en central ställning som tillhandahållare av finansiella tjänster



- de finländska kreditinstituten har gemensamma riskkoncentrationer, som främst utgörs av bostadslån samt fordringar hos företag inom bygg- och fastighetsbranschen
- de finländska kreditinstituten är beroende av finansiering från finansmarknaden, eftersom skillnaden mellan utlåningen och inlåningen till och från allmänheten (finansiellt underskott) är stor och
- skuldsättningen hos de största kreditgivarsektorerna, särskilt hushållen, är stor.

Däremot bildar den finländska kreditinstitutssektorns sammanlänkning via internbankinlåning eller dess riskkoncentrationer i inhemska statslånefordringar inte några stora strukturella riskfaktorer enligt analysen.

Det bör därtill beaktas att nämnda strukturella risker på nationell nivå hotar eller kan hota det finansiella systemets störningsfria funktion och stabilitet. Särskilt följande synvinklar antyder detta:

- Eftersom kreditinstitutsektorn har stor betydelse som tillhandahållare av finansiella tjänster, skulle allvarliga problem i kreditinstituten i betydande grad försvaga förmedlingen av finansiering och således ha en betydande negativ inverkan på realekonomin
- Eftersom kreditinstitutsektorn är koncentrerad, skulle problem även i enskilda av de största kreditinstituten medföra betydande brister i utbudet av finansiella tjänster med konsekvenser för realekonomin, och ersättande tjänster skulle kräva betydande kapital och annan kapacitet av de andra kreditinstituten.
- Allvarliga störningar i kreditinstitutsektorns mest betydande riskkoncentrationer (i bostadslån samt i lån som beviljats företag inom bygg- och fastighetsplacersbranschen) skulle direkt eller indirekt kunna äventyra funktionsförmågan i flera kreditinstitut. Hushållens stora skuldsättning ökar riskkoncentrationen som hänför sig till bostadslån ytterligare.
- Kreditinstitutsektorns beroende av marknadsfinansiering ökar kreditinstitutens benägenhet för finansiella störningar i problemsituationer.

2 Motiveringar enligt lagstiftningen till att ställa ett systemriskbuffertkrav på högst 3 %:

Enligt artikel 133 i EU:s kreditinstitutsdirektiv¹ får varje medlemsstat införa en systemriskbuffert i kärnprimärkapital för den finansiella sektorn eller för en eller flera delar av denna sektor. Syftet med systemriskbufferten är att förhindra och minska långsiktiga icke-cykliska strukturella systemrisker eller makrotillsynsrisker som inte omfattas av kapitalkravsförordningen och som kan få allvarliga negativa effekter på det finansiella systemet och realekonomin i en viss medlemsstat.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag.



Ett villkor för tillämpande av det krav som fastställs i 10 kap. 6a § i kreditinstitutslagen (610/2014) är att den risk som utgörs av långsiktiga faktorer som är oberoende av konjunkturväxlingar eller faktorer som hotar det finansiella systemet eller den totala ekonomin kräver ett större kapitalbehov och att denna risk som på nationell nivå hotar eller kan hota det finansiella systemets störningsfria funktion och stabilitet. De strukturella systemriskerna som nämns ovan (avsnitt 1) bedöms kräva ett större kapitalbehov enligt nämnda lagrum. Dessutom hotar eller kan riskerna på nationell nivå hota det finansiella systemets störningsfria funktion och stabilitet.

I ljuset av de riskfaktorer som uppräknas i kreditinstitutslagen och de indikatorer som beskriver dem kan de strukturella systemriskerna som riktas mot Finlands kreditinstitutsektor bedömas vara större än den systemrisk som i medeltal riktas mot andra EU-länder, vilket ger grund för att ställa ett systemriskbuffertkrav på 1–3 % enligt den kompletterande förordningen till kreditinstitutslagen² (3 § 1 mom.).

Med stöd av jämförelsen av Finlands och de övriga EU-ländernas systemriskerna som grundar sig på indikatorer finns det starka grunder för att ställa ett krav på 1–3 %. En grund för att den kvantitativa helhetsbedömningen av de strukturella systemriskerna som riktas mot den inhemska kreditinstitutsektorn är större än den systemrisk som i medeltal riktas mot andra EU-länder ger i främsta hand det att värdet på åtta av de elva indikatorerna i förordningen visar ett större värde för Finland än indikatorvärdernas median i de andra EU-länderna. Dessutom är värdet för fem indikatorer i Finland större än medeltalet för indikatorvärdena i andra EU-länder, vilket också stöder den gjorda helhetsbedömningen.³ I helhetsbedömningen av de strukturella systemriskerna i Finland har det beaktats att de tillgängliga riskindikatorerna som ska rapporteras för EU-länderna enligt den kompletterande förordningen till kreditinstitutslagen grundar sig på statistik, i tolkningen av vilka det bör iaktas särskild omsorgsfullhet då man bedömer Finlands och andra EU-länders strukturella systemriskerna. Finansministeriets förordning som preciserar förutsättningarna för införande av ett systemriskbuffertkrav framhäver vid sidan av indikatorerna således även betydelsen av Finansinspektionens helhetsbedömning när man beslutar om kraven.

Ett villkor enligt kreditinstitutslagen är dessutom att andra medel för makrotillsyn (med undantag av de medel som avses i artiklarna 458 och 459 i EU:s kapitalkravsförordning) inte har varit tillräckliga eller annars lämpliga för att täcka kapitalbehovet. I enlighet med följande synpunkter har det bedömts att tillgängliga medel för makrotillsyn inte är tillräckliga

² Finansministeriets förordning (65/2018) om systemriskbuffertkrav för kreditinstitut och värdepappersföretag.

³ Vid bedömningen av beloppet av den systembuffertrisk som i medeltal riktas mot andra EU-länder är medeltalet mer utsatt än medianen för inverkan av exceptionella indikatorvärden i enskilda länder. På grund av detta är det befogat att den kvantitativa bedömningen av de strukturella systemriskerna i främsta hand grundar sig på medianen, dvs. på användningen av det mittersta värdet inom en fördelning av numeriska värden uppställda i storleksordning vid mätningen av den systemrisk som i medeltal riktar sig mot andra EU-länder.



eller lämpliga för att säkerställa en tillräcklig kapitalisering av kreditinstituten, och således inte avlägsnar behovet att införa en systemriskbuffert:

- Syftet med det kontracykliska buffertkravet är att motverka cykliska systemrisker och konsekvenserna av dem och således lämpar det sig inte att användas i händelse av strukturella systemrisker
- Buffertkravet för globalt systemviktiga institut eller andra systemviktiga institut ställs för enskilda kreditinstitut eller grupper för motverkande av systemrisker som de enskilda instituten utgör för deras finansiella system enligt särskilda kriterier. Kravet hänför sig således inte till systemrisker som gäller hela det finansiella systemets struktur
- Påverkan på kreditinstitutens riskvikter för lån med säkerhet i fastighet med stöd av artiklarna 124 och 164 i EU:s kapitalkravsförordning skulle rikta sig till kreditinstituten beroende på riskvikten för kreditinstitutens nuvarande lån med säkerhet i fastighet samt på deras exponering för dessa lån. Det aktuella instrumentet är således inte tillräckligt omfattande med tanke på kreditinstitutens kapitaltäckningskrav för att säkerställa en tillräcklig kapitalisering i händelse av strukturella systemrisker
- Den maximala belåningsgraden för bostadslån ställer inte krav på kreditinstitutens kapitaltäckning eller soliditet och därför lämpar den sig inte för att säkerställa en tillräcklig kapitalisering i kreditinstituten i händelse av strukturella systemrisker.

Utifrån den konsekvensanalys som redogörs för nedan anser Finansinspektionens direktion att införandet av ett systemriskbuffertkrav är ett effektivt medel i rätt riktning för att säkerställa kreditinstitutsektorns risktolerans och på så sätt lindra de strukturella systemriskernas inverkan och förbättra den finansiella stabiliteten jämfört med ett alternativ där ett sådant krav inte skulle ställas.

Införandet av ett systemriskbuffertkrav kan tack vare positiva verkningar på den finansiella stabiliteten bedömas förbättra den inre marknadens funktion samt inverka positivt även på det finansiella systemets stabilitet i andra medlemsstater, särskilt i länder där de finländska kreditinstituten är verksamma samt i hela Europeiska unionen. De övriga verkningarna på den inre marknaden eller på de utländska finansiella systemen har bedömts vara ringa.

3 Motiveringar till att ställa ett systemriskbuffertkrav på 1,0 % för hela kreditinstitutsektorn:

Systemriskbuffertkravet kan ställas antingen för hela kreditinstitutsektorn eller endast för en del av kreditinstituten. Kravet kan ställas till olika belopp för olika delar av sektorn. Avsikten med ett systemriskbuffertkrav är att säkerställa att kreditinstituten har tillräcklig kapitaltäckning i händelse av strukturella systemrisker. Det finns således orsak att rikta kravet till de kreditinstitut, i vilka identifierade systemriskor orsakar ett kapitalbehov.



Den risk som de identifierade strukturella riskfaktorerna i Finlands finansiella system bildar hänför sig i regel till hela kreditinstitutsektorn. De strukturella riskerna och exponeringen för dem är i stor utsträckning desamma och sammanlänkade till varandra oberoende av kreditinstitutets storlek. För att en centraliserad och med tanke på finansförmedlingen betydande sektor ska kunna fungera också vid störningar, är det viktigt att den i sin helhet är välkapitaliserad. På grund av det anser Finansinspektionens direktion avvikande från förslaget, att det i syfte att trygga en tillräcklig kapitalisering inom kreditinstitutsektorn är befogat att införa en systemriskbuffert för hela kreditinstitutsektorn.

Då systemriskbuffertkravet tillämpas har det även beaktats att även de andra kreditinstituten, vid sidan av de tre största, har större betydelse med tanke på den finländska kreditmarknadens funktion är vad en granskning av balansräkningen ger för handen. Enligt den statistik över marknadsandelar som Finlands Bank publicerar på sin webbplats har Nordea-gruppen, OP Gruppen och Kommunfinans en marknadsandel på (i slutet av 2017) sammanlagt drygt 70 % avseende utlåning, Danske Bank och Svenska Handelsbanken, som delvis fungerar via filialer, en andel om cirka 15 % och övriga kreditinstitut tillsammans något under 15 %. Beträffande bostadslån har de övriga kreditinstituten en andel på över 15 %.

Enligt lagen ska buffertkravet vara skäligt och proportionerligt i förhållande till risken. Då direktionen överväger buffertkrav har den framhåvt hela sektorns exponering för systemrisk.

Det har ansetts vara befogat att införa ett måttfullt systemriskbuffertkrav för hela kreditinstitutsektorn, särskilt så att de kortsiktiga konsekvenserna av de krav som eventuellt begränsar kreditgivningen inte utgör ett hinder för fortsatt ekonomisk tillväxt.

Med ovan nämnda motiveringar beslutar Finansinspektionens direktion avvikande från förslaget att införa ett systemriskbuffertkrav för hela kreditinstitutsektorn enligt miniminivån i lagen, dvs. på 1,0 %.

4 Motiveringar till att ställa ett högre systemriskbuffertkrav för vissa kreditinstitut

Systemriskbuffertkravet kan befogat ställas på en högre nivå än den allmänna nivån för sådana kreditinstitut som i betydligt högre grad inverkar på uppkomsten av systemrisken jämfört med de andra kreditinstituten. En högre nivå bidrar till att förebygga att en systemrisk uppkommer och utvidgas via dessa systemviktiga kreditinstitut.

Efter flyttningen av hemort är Nordea-gruppens bidrag till de strukturella systemriskerna i Finland klart störst av alla kreditinstitut. OP Gruppens bidrag är den näst största och även betydligt större än de andra kreditinstitutens. Dessutom har Kommunfinans en något större riskökande effekt än de andra kreditinstituten.



Eftersom Nordea-gruppens och OP Gruppens bidrag till systemriskerna är särskilt stor och deras beräknade bidrag till de indikatorer som utgör grund för systemriskbufferten är betydande (enligt en riktgivande bedömning Nordea-gruppen cirka 40 % och OP Gruppen cirka 30 %), är det med stöd av helhetsbedömningen grundat att för Nordea-gruppen efter flyttningen av hemort ställa ett systemriskbuffertkrav på 3,0 % och för OP Gruppen på 2,0 %. Kommunfinans bidrag är därtill enligt den riktgivande bedömningen större än för de andra, cirka 10 %, vilket innebär att det är befogat att för Kommunfinans, avvikande från de andra kreditinstituten, ställa ett systemriskbuffertkrav på 1,5 %.

Då det gäller Nordea är det befogat att även framöver sträva efter att säkerställa ett motsvarande kapitalkrav som det bindande systemriskbuffertkravet på 3,0 % som ställts i Sverige. Däremot är det buffertkrav på 2 % (s.k. Pelare 2-kravet) som de svenska tillsynsmyndigheterna ställt i makrotillsynssyfte inte till sin natur bindande, och det begränsar t.ex. inte bankens möjligheter att betala dividend. I beslutet har det beaktats att Nordea-gruppen ingår i bankunionen samt nivån på de systemriskbuffertkrav som ställts inom bankunionen och att bankunionen via den gemensamma tillsynen och resolutionen minskar de risker som är förknippade med bankerna.

Nivån på systemriskbufferten är inom bankunionen för närvarande högst 3 %, fastän flera av de kreditinstitut som verkar inom bankunionen till sin helhet är större och viktigare än Nordea-gruppen med tanke på den finansiella stabiliteten inom hela bankunionen. Även i de andra EES-länderna är systemriskbuffertkraven på en nivå på högst 3 %. I relation till hemstatens samhällsekonomi är Nordea-gruppen störst av länderna inom bankunionen. För att säkerställa en jämlik verksamhetsmiljö inom bankunionen är det emellertid befogat att de krav som ställs för Nordea-gruppen inte avviker från bankunionens eller de övriga EU-ländernas allmänna linje.

Inom ramen för bankunionens gemensamma tillsynsmekanism granskar Europeiska centralbanken i ljuset av gjorda notifikationer att systemriskbuffertens nivå är tillräcklig. ECB har således möjlighet att reagera på det beslut som ska tas och att också i ett senare skede ställa systemriskbuffertkravet på en högre nivå än vad den nationella myndigheten beslutat, om nivån anses vara otillräcklig.

Vid bedömningen av hur systemriskbuffertkravet ska dimensioneras har också de särskilda villkoren för ställande av ett systemriskbuffertkrav på över 3 % enligt den kompletterande förordningen till kreditinstitutslagen beaktats. För att systemriskbuffertkravet ska kunna ställas på en nivå på över 3 %, ska den systemrisk som riktas mot inhemska kreditinstitut vara klart större än den systemrisk som i medeltal riktas mot andra EU-länders kreditinstitut eller kreditinstitut i andra länder i euroområdet.

I ljuset av indikatorerna enligt förordningen kan det även framföras grunder för en systemriskbuffert på över 3 %, men grunderna är inte lika klara som grunderna för ställande av ett krav på 1–3 %. I analysen av de



indikatorer som anknyter till systemriskerna utgår man från ett antagande om att systemrisken är avsevärt större än motsvarande systemrisk som riktas mot andra EU-länder, om indikatorvärdet i Finland är större än värdet på den tredje kvartilen för de EU-länder som ställts i storleksordning utifrån indikatorvärdena (större än 75 % av EU-länderna).

Ställandet av ett systemriskbuffertkrav på över 3 % skulle emellertid enligt Finansinspektionens direktion förutsätta en tilläggsanalys av de strukturella riskerna som riktar sig mot Finlands kreditinstitutsektor.

Utifrån de grunder som ges ovan beslutar Finansinspektionens direktion att avvika från förslaget ställa ett systemriskbuffertkrav för Nordea-gruppen på 3,0 %. Beslutet är villkorligt och en förutsättning för att det ska träda i kraft är att Sveriges behöriga myndighet inte invänder mot att Nordea Bank Ab fusioneras med Nordea Holding Abp.

Eftersom direktionen avviker från förslaget ställer ett buffertkrav på 3,0 % för Nordea-gruppen och på 1,0 % för andra kreditinstitut, är det också motiverat att ändra buffertkraven för OP Gruppen och Kommunfinans Abp från förslaget. Då systemriskbuffertkravet på 2,0 % för OP Gruppen och på 1,5 % för Kommunfinans Abp fastställdes har det beaktats att kreditinstituten i fråga har större betydelse för systemriskens uppkomst än de andra kreditinstituten.

5 Motiveringar till att iaktta "försiktighetsprincipen":

Eftersom det inte finns tillgång till realiserad och bekräftad statistik över de strukturella systemriskerna i den nya situationen, där Nordea-gruppen verkar i Finland, är det befogat att det systemriskbuffertkrav som ställs i detta skede inte märkbart avviker från de systemriskbuffertkrav som ställts inom bankunionen eller för andra EU-länder.

Enligt 10 kap. 4 § 3 mom. i kreditinstitutslagen ska Finansinspektionen i samråd med finansministeriet och Finlands Bank varje år bedöma om det finns anledning att införa ett buffertkrav (systemriskbuffertkrav) eller att ändra eller hålla i kraft gällande krav. Beslut om saken ska fattas inom sex kalendermånader efter utgången av varje år. Finansinspektionens direktion konstaterar att den analys som görs för att fastställa nivån på systemriskbuffertkraven för 2019 grundar sig på den faktiska situationen, där Nordea-gruppens hemort är i Finland, och att den därför befogat kan avvika från det beslut som nu tas, om ny statistik ger grund för det. Finansinspektionens direktion konstaterar dessutom att beräkningarna av t.ex. Nordea-gruppens bidrag till systemrisken grundar sig på bedömningar om framtiden, vilket innebär att de är förknippade med större osäkerhet än de beräkningar som grundar sig på statistik som beskriver den faktiska situationen.

6 Motiveringar till att ställa ett systemriskbuffertkrav för totala riskvägda exponeringar:



Finansinspektionens direktion anser att det utöver riskkoncentrationer finns flera andra grunder för ställandet av ett systemriskbuffertkrav, vilket innebär att det är befogat att ställa kravet för totala exponeringar och att inte begränsa det enbart till riskkoncentrationer eller till inhemska poster eller poster i tredjeländer.

7 Konsekvensanalys av systemriskbuffertkravet

Mätt i euro är beloppet av systemriskbuffertkraven enligt beslutet cirka 5 miljarder euro för hela kreditinstitutsektorn bedömt enligt de totala exponeringarna som riktades mot kreditinstituten 2017. Det bör emellertid beaktas att den ändring som systemriskbufferten orsakar i det totala buffertkravet för kreditinstituten är betydligt mindre än det ovan uppskattade, eftersom krav till motsvarande belopp antingen helt eller delvis gäller för de största kreditinstituten redan nu. I Sverige har det redan ställts ett motsvarande systemriskbuffertkrav på 3 % för Nordea. Det bör även observeras, att endast det som är högre av systemriskbuffertkravet (som ställts för kreditinstitutets totala exponeringsbelopp) och andra sidan buffertkravet för globalt systemviktiga institut (G-SII/B) eller för andra systemviktiga kreditinstitut (O-SII) är förpliktande. På grund av det ändrar ställandet av ett systemriskbuffertkrav för OP Gruppen inte det sammanräknade kapitalkravet, eftersom O-SII-kravet för OP Gruppen är 2,0 %. Då det gäller Kommunfinans höjer kreditinstitutet systemriskbuffertens kapitalkrav med 1,0 %, vilket motsvarar skillnaden mellan systemriskbuffertkravet på 1,5 % och O-SII-kravet på 0,5 % för kreditinstitutet i fråga.

De direkta verkningarna av systemriskbuffertkraven på behovet av kapital i de finländska kreditinstituten har bedömts vara relativt små. Kreditinstituten har enligt analysen inte något behov av att omedelbart höja sin kapitaltäckningsgrad i syfte att fylla kravet. Det kan emellertid uppskattas att bankerna kommer att anpassa sin kapitaltäckningsgrad åtminstone delvis så att storleken på deras frivilliga kapitalbuffertar så småningom återgår till samma nivå som innan kraven ställdes. På lång sikt skulle åtgärden således öka kreditinstitutens kapitaltäckning och deras risktolerans i händelse av strukturella systemrisker.

Enligt en analys av systemriskbuffertkravet som tagits fram av finansministeriets expertarbetsgrupp⁴ skulle ställandet av ett krav på 1,0 % för huvuddelen av kreditinstitutsektorn höja krediträntorna med 5 räntepunkter och sänka totalproduktionens nivå med klart under 0,1 %. Kraven enligt beslutet skulle öka kapitaltäckningskravet i enskilda kreditinstitut med högst en procentenhet från den nuvarande nivån.

Kreditinstituten i fråga bereddes i 34 § i förvaltningslagen avsett tillfälle att framföra sin åsikt om ärendet och avge sin förklaring med anledning av sådana yrkanden och sådan utredning som kan inverka på hur ärendet kommer att avgöras. Europeiska kommissionen, Europeiska

⁴ Se finansministeriets expertarbetsgrupps utredning "Selvitys järjestelmäriskipuskurivaatimuksen käyttönoton tarpeellisuudesta Suomessa", Finansministeriets publikation – 4/2016.



systemrisknämnden (European Systemic Risk Board, ESRB), Europeiska bankmyndigheten (European Banking authority, EBA) samt behöriga makrostabilitets- och banktillsynsmyndigheter i EES-länderna (Norge, Sverige och Danmark) har underrättats om beslutet i enlighet med artikel 133 i kapitalkravsdirektivet.⁵ Europeiska centralbanken underrättades om beslutet med stöd av artikel 5 i förordningen om den gemensamma tillsynsmekanismen (SSM).⁶

⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

⁶ RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut.